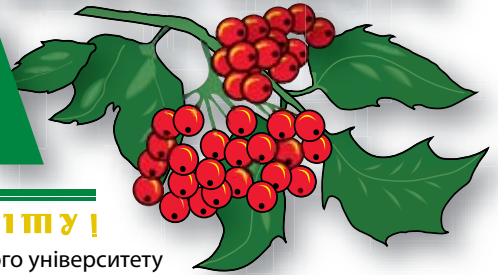

УНІВЕРСИТЕТСЬКА ДУМКА

ОСВІТА ДЛЯ СВІТЛА І СВІТУ!

Газета Тернопільського національного економічного університету
Виходить з 28 жовтня 1994 року (до 2006 року «Академія») (<http://www.tane.edu.ua/gazeta/>) №5 (346), Спецвипуск-2009 р.

Сьогодні Університету

УНІВЕРСИТЕТ ВІТАЄ СВОЇХ ВИПУСКНИКІВ ЮВІЛЕЙНИХ РОКІВ — 1974, 1979, 1984, 1989, 1994, 1999, 2004!

Дорогі випускники!

Щиро вітаю вас із хвилюючою, ра-дісною подією, що будить у вашій пам'яті ностальгію за юністю. Протягом багатьох років Ви примножуєте інтелектуальний потенціал держави й утверджуєте високий освітній і науковий статус Тернопільського національного економічного університету.

Тернопіль займає особливе місце на карті вашого життя. Він став втіленням мрій, місцем професійного становлення та особистого зростання, вніс у ваше життя випробування і перемоги, пошуки й цікаві знахідки, творчий неспокій.

Невблаганно летить час. Здавалося б, ще зовсім недавно злетілися ви до альма-матер з усіх куточків України, бажаючи пізнати ази економічної науки.

Тут ви знайшли друзів, зустріли мудрих наставників, отримали перші життєві уроки.

Ми пишаємося тим, що сьогодні ТНЕУ – потужний осередок науки і освіти, лідер серед вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації згідно з рейтингами Міністерства освіти і науки України.

Престиж університету формувався кропіткою працею декількох поколінь викладачів, професорів, науковців та випускників.

Колектив ТНЕУ завжди відповідає вимогам часу і свою діяльність будує таким чином, аби студенти і випускники відчували, що їхні хист і вміння, їхнє економічне мислення впишуться у вимоги завтрашнього дня.

Свідченням значного потенціалу в підготовці кадрів та міжнародного визнання високого науково-педагогічного рівня діяльності Тернопільського національного економічного університету є його тісна співпраця з провідними навчальними закладами Канади, США, Великобританії, Швеції, Фінляндії, Німеччини, Польщі, Болгарії, Франції, Нідерландів, Данії, Греції, Китаю,

Словаччини, Італії, Іспанії, Ірландії, Російської Федерації, Швейцарії, Австрії, Білорусі та інших країн.

Тернопільський національний економічний університет сьогодні – це 30 тисяч юних сердець, поглядів, думок, це – 1134 мудрих, досвідчених, талановитих науковців-педагогів, які вміло відкривають двері у храм Науки, допомагають реалізувати мрії і прагнення студентів. Університет – це дім вільнодумства, у якому живе молодість, творчий запал, жага знань, бажання змінити світ на краще, сягнути найнедосяжніших вершин.

Дорогі випускники! У цей бентежний день зустрічі з юністю бажаю вам поринути в теплу, незабутню атмосферу студентського життя...

Хай щирі барви літа довго-довго променяють у Вашому житті здоров'ям, щастям, здобутками на професійній ниві.

Нехай джерело невтомності та працелюбності завжди живить безмежний океан добрих справ, зроблених вами. І як би далеко не закинула вас доля, час від часу повертайтеся на поріг альма-матер, — це додасть вам сил, допоможе не збитися з правильного шляху.

Ректор Тернопільського національного економічного університету С. І. ЮРІЙ

Благословенні миротворці на землі.
Люби всіх, довіряй вибраним, не роби зла нікому. Вільям Шекспір

Зустріч через 35 років

Нам, фінансистам – тридцять п'ять!

Та ми — енергійні, завзяті і щирі!

На світліні — шемне прощання з інститутом

Як добре, що кожні п'ять років організовуються зустрічі випускників — це значить, що кожні п'ять років ми можемо вічно-віч зустрітися зі своєю юністю.

Минуло 5 років з дня останньої зустрічі, коли ми — випускники фінансово-економічного факультету 1974 року, у травні 2004 року святкували 30-річчя закінчення вищого навчального закладу. Нині ми знову разом святкуємо 35-річчя. За цей час ми стали ще соліднішими людьми, досягли висот у професійній кар'єрі, набули статусу дідусів та бабусь для своїх внуків.

Навчання в інституті — це наші молоді роки. Це були ті безтурботні роки, коли жилося легко; коли все вирішувалося запросом; коли серце вело, а розум — не карав...

Тридцять п'ять літ... Злетіли птахами... Посріблили скроні... Додали досвіду.

Минули роки, а здається, що це було зовсім недавно, як окрема мить. Коли ми, боязкі і несміливі, товпимось на подвір'ї інституту і чекаємо списків з прізвищами прийнятих до Тернопільського філіалу Київського інституту народного господарства. А в дипломі вже вказано, що ми закінчили самостійний вуз — Тернопільський фінансово-економічний інститут.

Нарешті ми студенти. Наша група Ф-11, яка стала близькою родиною не тільки на чотири роки навчання, але й на все наше життя! Там ми познайомилися — Галайко Василь Іванович і Жеребна Марія Богданівна, а поєднали свої долі вже після закінчення інституту. Приносять втіху нам два сини Володя і Богдан, та наше сонечко — внучечка

На світліні — на перевалі нас привітно зустріли Карпати. 1971 р.

Настуся. Династію батьків продовжив син Володимир, який закінчив наш вуз в 1998 році і працює головним казначеєм Тернопільського обласного Державного казначейства.

Наша група була дуже дружньою і девізом нашої групи завжди була пісня: «Ми зустрілись навесні, як каштани зацвіли».

А далі наче зовсім недавно в урочистій обстановці нам, першокурсникам, вручали студентські квитки в драмтеатрі ім.Тараса Шевченка. Вручав їх і благословив нас на самостійну життєву дорогу ректор Леонід Олексійович Каніщенко. Ми з гумором сприйняли його слова про те, що серед нас будуть керівники підприємств, знані банкіри, вчені, урядовці. Так ми увійшли в нове життя, яке називається — **студентським**.

О молодість! Згадується, як ми дружньо жили в єдиному на той час гуртожитку. І не звертали уваги на те, що кухня одна на цілий поверх, що телевизор — один-єдиний тільки

На світліні — наша незабутня 11 кімната гуртожитку. 1972 р.

до Борщова і до ранку не відпускали молодят і музикантів, а далі весілля в Пронятині Ані Алексевич (Журавель), і теж гуляння до ранку. Як було цікаво і весело!

Але найтепліший наш спогад — це вручення дипломів, коли наш ректор Леонід Каніщенко бажав кожному щасливої дороги!

Ми роз'їхалися по різних містах, отримали різні посади, але завжди були впевнені в собі, в своїх знаннях, які заклали в нас наші дорогі, терплячі викладачі.

Тридцять п'ять років... Невже проминуло стільки літ? Невже ми настільки «подорослішали»? Ні, наші душі такі ж, як і в студентські роки — енергійні, завзяті, відкриті та щирі. І в цьому ми — випускники 1974 року — переконаємося під час наших зустрічей, на які з'їжджаємося чи сходимося кожні п'ять років, до рідного вузу, який чекає-виглядає нас завжди!

А ми завжди будемо пам'ятати, що нас поєднала, наша Alma mater!

Своїм однокурсникам від душі бажаємо вічної молодості, юнацького запалу та нестаріючої душі!

Вшановуємо вічну світлу пам'ять тих однокурсників і педагогів, кого, на жаль, уже сьогодні немає з нами.

Зичимо нашій рідній Alma mater процвітання та гарних студентів, якими можна було б пишатись!

Ми вас всіх любимо і обнімаємо!

**З повагою сім'я ГАЛАЙКО
Марія та Василь,
колишні студенти гр. Ф-41 ФЕФ
(1974 р.в.)**

На світліні — незабутнє озеро Синевир

На світліні — такими ми були п'ять років тому, бо юність зберігаємо в серцях

в «червоному кутку» на першому поверсі, що гаряча вода в душовій — це свято, що... Цілу оду можна написати про наше веселе, безтурботне життя в гуртожитку.

Роки, проведені в інституті, кожному з нас запам'яталися назавжди. Адже студентське життя — це сторінка, яку неможливо забути. А чого варті осінні поїздки до колгоспу на збирання картоплі, кукурудзи, яблук, буряків. Вражень і розмов було на цілий семестр. Була робота і в будівельних загонах у Казахстані (Кустанай), в Тюмені (Сургутська ГЕС). Ніколи не забудуться поїздки в Карпати, спортивні змагання.

Ще спогад — лекції в актовому залі нашого єдиного тоді корпусу. Нас цілий потік 125 чоловік на факультеті, а знали кожного, як студенти, так і викладачі.

Під час навчання було все: і напружені пари, заліки, сесії, і вимогливі та справедливі викладачі, які навчили нас усіх тонкощів майбутньої професії, і веселі розваги та години дозвілля. Навчитися бути добрими і справедливими людьми нам допомагали мудрі педагоги, які вкладали в наші юні голови і серця необхідні знання, доброту, чуйність та людяність. За це ми їм дуже вдячні і завжди раді зустрічам з нашими улюбленими наставниками.

Наша група Ф-11 згуртувалася з перших днів. Згадується перше студентське весілля у Наді Войтків, коли ми всією групою поїхали

Той, хто правильно вказує на мої помилки, мій учитель; той, хто правильно підмічає мої правильні поступки, мій друг; той, хто мені лестить, мій ворог. Сьоньци

Зустріч через 30 років

Моя гордість — рідний інститут!

Немов одна мить пролетіли 30 років після закінчення вузу. І знову з хвилюванням у душі та з великою радістю у серці очікуєш зустрічі з рідною Alma-mater та дорогими друзями — нашими випускниками.

Кожна зустріч переносить нас у ті незабутні 1974-1979 роки, і ми знову такі молоді, енергійні та близькі.

Завдяки мудрим наставникам — деканам Лебединському Г.Я. і Туріву В.В., викладачам Шкарабану С.І., Насіннику З.О., Давидовичу І.С., Заячківському А.Г., Матейку Р.М., Фатєєвій Ю.І. (вічна пам'ять та вдячність тим, кого немає сьогодні серед нас), ми здобули добру школу знань, які змогли втілити в життя. Наші досягнення свідчать про те, що ми сповна скористалися цими знаннями. Серед нас багато керівників підприємств і різних гілок влади, головних бухгалтерів, економістів, банкірів, фінансистів, бізнесменів. Та зрештою... кожен з нас має чимало здобутків в трудовій діяльності і особистому житті.

Серце защемить від радості, як згадаю випускний — в руках диплом спеціаліста обліково-економічного факультету та направлення у Львівське управління харчової промисловості - заступником головного бух-

галтера. Через рік — головний бухгалтер... Щосереди і щоп'ятниці втікаю від вузьких і шумних вулиць прекрасного Львова до свого рідного, зеленого, чистого красеня Тернополя, де мене чекають синочок, чоловік, батьки і друзі. І так майже шість років. При всій любові до своєї роботи, все ж вирішую повернутись у Тернопіль, адже син йде в перший клас і мама щодня повинна бути поруч. Влаштуюся бухгалтером на хлібозавод № 2. Завирувала щоденна робота: заступник головного бухгалтера, голова Ради трудового колективу об'єднання, депутат міської ради, головний бухгалтер... І ось уже 2009 рік. З плином часу змінювалась назва підприємства, змінювалось керівництво, люди але завжди залишався духмяний, смачний його величність ХЛББ — щедрий дар землі і важка праця людей які його печуть.

Пройшло 5 років з останньої нашої зустрічі, закінчує школу молодший син, чотири роки внучці - моєму сонечку, поряд батьки, чоловік — і щастя переповнює мене. Я щаслива людина в праці і в особистому житті, незважаючи на певні негаразди, що завжди бувають поруч, а також численні перевірки контрольних органів, адже «Надзбруччя хліб» найбільший виробник хлібобулочних виробів у Тернопільській області. А особисто для мене робота бухгалтера надзвичайно цікава, творча і важлива.

У кожного з нас залишилися теплі спогади про рідний інститут, тому напередодні зустрічі випускників 1979 року висловлюю щире подяку ректорату, адміністрації, викладачам та співробітникам Університету за нелегку і таку плідну працю.

А я горда тим, що є випускницею **Тернопільського національного економічного університету.**

З повагою
Галина КОВАЛОК-ЗВОНАР,
випускниця групи БП-44 ОЕФ,
головний бухгалтер ТОВ
«Надзбруччя хліб»

Мій Доленосний Тернопіль...

Пройшло 30 років, як я закінчила обліково-економічний факультет ТФЕУ в 1979 році. Поринаючи в минуле, згадую, як закінчивши середню школу на Київщині, у місті Фастові, дуже хотіла поступити в інститут з першого разу. Вибрала в довіднику вуз і приїхала в незнайоме мені місто Тернопіль. Не було у мене тут ні родичів, ні знайомих. Думала, що менший конкурс буде, ніж у Києві. Та конкурс на планово-економічний факультет був такий, як і в Києві. Одна студентка підійшла до мене і каже: «Ти, мабуть, хотіла на планово-економічний?» Я мовчки кивнула головою. «Не розчаровуйся, поступаєш на обліково-економічний. Наш інститут випускає економістів, і ти зможеш працювати і плановиком, і бухгалтером». Я перестала плакати і послухала незнайому мені дівчину.

Як я тепер безмежно вдячна їй!!!

Пройшли роки... Працювала у Києві на суднобудівному заводі «Ленінська кузня» заступником головного бухгалтера з ревізії та внутрішнього аудиту.

На заводі працювала вже 23 роки. Звільнилась, працювала головним бухгалтером деякий час у санаторії, на малому

підприємстві, але якась сила мене тягнула до «заводської прохідної, що в люди вивела мене», як співають у пісні. І я повернулась, й уже 10 років нікуди не втікаю.

Тернопіль — для мене рідне місто. Тут я навчилася любити Україну!

Вже 30 років пишу вірші.

Деякі із них дарую вам.

Вклоніюсь Храмові Науки

Знову весна в Тернополі цвіте,
Капшани квіти розпустили.
Студентське місто древнє і просте,
Де ми колись навчалися і любили.
Нам тут знайоме кожне деревце,
А ми, як птахи, в вирії полетіли.
Та я сказати хочу не про це.
Ми подаремно «Капітал» учили.
Ми не даремно з'їхалися сюди,
Щоб поклонитися храмові науки.
Студентська дружба вірна

назавжди.

Їй не страшні ні роки, ні розлуки.
За неї вип'єм келих свій до дна
І заспіваєм, як сім'я єдина...
Та ми веселі навіть без вина,
Тому, що це не вмерла Україна.

Христос воскрес!

«Христос воскрес»,
— в церкві співають...
«Христос воскрес», — сказала мати.

І крашанками діти граються...
Свято скликає всіх до хати.
Лунають дзвони по Україні —
В далеких селах і містах,
На Придніпров'ї й Верховині,
В долинах, горах і лугах.
Воскрес Господи! Прославу Богу
Співають люди на землі
І йдуть до Отчого порогу,
Неначе діточки малі,
Бо це в дитинстві колись мати
Дітей на паску пригощала
І все хотіла їм віддати,
Усе, що мала і не мала.
Так і Господь нам віддає
Безсмертну і святу Любоб.
Повіriamo у те, що Бог є,
І Він помилує нас знову.
За нас зірдами прибивали
Безвинні рученьки Твої,
І на хресті Тебе розп'яли,
А Ти терпів муки Свої.
«Христос воскрес», —

скажіть усуди,

Ким би на світі не були,
І хай Він завжди з вами буде
І щоб ви з вірою жили.

Моя ти рідна, Україно!

Моя ти рідна, Україно,
Люблю тебе я з ранніх літ
За спів пташок, за ту калину,
Що біля батьківських воріт.
Мене тут мати народила,
Навчила по землі ходити,
І тут я вперше полюбила,
Узнала щастя млюсну мить.
Як не любити рідну мову,
І мамин вишитий рушник?
Ту пісню тиху колицкову,
І немовляти перший крик.
І не біда, що тяжко жити
В моїй країні у цей час, —
Її не можна не любити:
Вона є ньєюкою для нас.
Довго соромились ми мови,
І ніби рід наш не з села...
Тепер ми зрозуміли знову,
Яка помилка то була.
Прости нас, вільна Україно,
Що ми невірними були.
Ти в світі є для нас єдина, —
Без тебе жити б не змогли.

Завжди ваша
Галина ОСТРОВСЬКА
з групи Бп-47 (1979 р.в.)

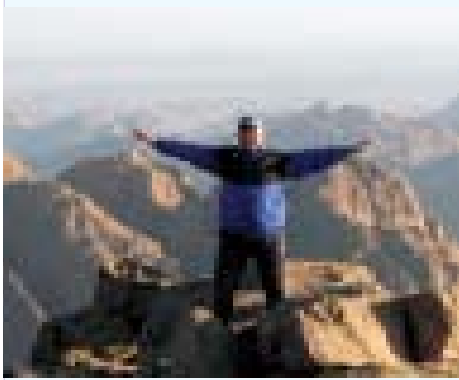
На світліні — підтримують народні
традиції нинішні студенти юридичного
факультету ТНЕУ

Про друзів потрібно пам'ятати не тільки при їхній присутності,
але й коли вони відсутні. Фалес

Зустріч через 30 років

Політ до вершини знань — нам дав ТФЕІ

Все ж не можемо повірити, що настав 30-й рік після закінчення нашого інституту, саме фінансово-економічного інституту, бо ще й досі ми так його називаємо. За 30 років наш Інститут став академією, університетом і здобув найвищу категорію – Національний університет. Думаю, що не тільки в мене, але й в усіх випускників 1979 року це викликає гордість за наш навчальний заклад, а також пошану тим викладачам і керівникам, які приклали свої зусилля для того, щоб наш навчальний заклад здобув таке високе звання.

Ніби-то лише вчора, а не в далекому 1975 році, я стояв на сходах інституту та вибирав факультет для вступу. Пам'ятається кожен вступний іспит – і те, як отримав трійку з історії, хоча в школі були лише п'ятірки, як важко здавав географію і блискуче математику, але запізнився – і лише тому отримав четвірку. І от я вже студент-першокурсник! Тут би накинута на навчання, але відразу після ознайомлюючих лекцій та отримання студентського квитка на початку вересня нас посилають з комсомольсько-комуністичними гаслами — «на картоплю», в найвіддаленіший колгосп Шумського району, де мені і моїм товаришам, які тільки поринули у вир самостійного життя — кожному по залізній «койці» у фойє сільського клубу, холодною водою зранку на вулиці під вишнею, лопату з відром в руки і, за командою, бігом через високі борти в кузов вантажної машини, а там по сільських ямах та горбах у поле, на вітер і дощ — збирати картоплю після комбайна, кидати на трактор і виконувати продовольчу програму партії та комсомолу. Але ні я, ні мої товариші не відчували цих труднощів, адже ми стали СПРАВЖНИМИ СТУДЕНТАМИ!

Зараз для моїх дочок — старша уже закінчила ТНЕУ, а молодша ще навчається — такий «початок навчання» виглядає дивним і чимось таким далеким і незрозумілим, яке вони тільки у книжках та подібних газетних публікаціях можуть прочитати. А для нас тоді це було важливим «Державним завдан-

ням». Мені було подвійно приємно, що саме тоді, в 17 років я вперше, чи то за тиждень, чи то за два, отримав свої 25 карбованців 30 копійок зароблених грошей. Згадка про це — чудові, веселі фотографії, які вдалося зберегти з тих часів.

Згадується непроста і важка робота в студентському будівельному загоні. Це вже було серйозно, бо тоді вдалося заробити майже 300 радянських рублів — цілий статок на той час, за який я купив музичний стереоцентр і думав: "...от тепер всі дівчата інституту мої, бо до нього я купив останній диск "АВБА", і вся група бігала його слухати. Це теж відображено на багатьох фото зі студентського альбому. Мабуть, мої друзі трохи «заздрили», бо ні в кого такої музики не було. А я був гордий з того, що студентом спромігся на такі витрати.

Хіба міг тоді я знати, що мої найкращі студентські друзі — футболіст і спортсмен Любчик Шашкевич стане начальником КРУ в Тернопільській області, а тепер керує важливим підрозділом Головного КРУ України в місті Києві; веселий гітарист, співун і душа компанії Гена Чурілов — пол-

ковником, керівником штабу УМВС в Тернопільській області, а його дружина Тетяна — матір'ю двох чудових талановитих дітей і серйозним чиновником Тернопільського облфінвідділу; мовчазний і «собі на умі» Євген Смаль теж став полковником, начальником райвідділу міліції у Львівській області; Галина Романюк (Джураєва), наш поважний комсорг — начальником одного з ДПП в м. Дніпропетровську; товариш по будзагону і студентській практиці Богдан Лизун — начальником ДПП міста Полтави;

відмінники Ярослав Фаріон — начальником навчального управління ТНЕУ, Марійка Шаварина та Іван Плішко — науковцями і викладачами нашого ж інституту; Оля Кондуб (тепер Гуць) — головним бухгалтером ДПА в Тернопільській області, а Надія Костів — знаним бухгалтером; поважні та стильні Славко Неспляк — успішним бізнесменом, а Йосип Войнарський — директором Мишковицького спиртзаводу; Ігор Лех — головою обласного партійного осередку і заступником начальника ДПА у Рівненській області.

Життя моє теж склалося вдало, працював на різних посадах, в минулому — заступник начальника податкової міліції ДПА Тернопільської області. Тепер — керівник юридично-консалтингового об'єднання з підтримки підприємців «ГерБорг», щодо оптимізації оподаткування та фінансового лізингу. Життєве кредо: здобуті знання — це надійний політ у вирій життя.

Анатолій ЯРЕСЬКО, колишній студент гр.Ф-41 Фінансово-економічного факультету, заслужений пенсіонер податкової міліції

Сьогодні Університету

На світліні — до рідної *Alma-mater*
13 березня 2009 р. завітав
Президент України Віктор Ющенко
Фото Михайла Бенча

Довгоочікуваний день зустрічі випускників

Одна із щемних традицій — зустрічатися через роки після закінчення вищого навчального закладу зі своїми однокурсниками. Навчання у ньому — найкращі роки нашої молодості. Іноді так хочеться згадати далеке минуле, хоч на кілька годин забути про звичні турботи буденності, згадати юнацькі забави, пірнути в атмосферу веселощів і безтурботності, і раптом відчувати, що ти знову там, у далекому безхмарному, і такому щасливому часі!

Завжди цікаво і хвилююче зустрітися біля рідного інституту з однокурсниками і викладачами, пройтися такими ж знайомими і в той же час зовсім новими коридорами, згадати, де був кабінет улюбленої економіки, бухгалтерського обліку... І обов'язково хто-небудь принесе інститутські фотографії, згадає студентські анекдоти і море смішних історій і спогадів...

Червень. Чудесне літо. Довгоочікуваний день зустрічі випускників. Святковий інститут, який уже став національним університетом, красиві і водночас значно солідніші гості. Боже, куди зникла стриманість... В очах — лукаві вогники здивування, радісні вигукі...

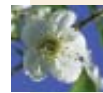
Коли ми вступали до ТФЕІ, нам казали, що студентські роки — найкращі роки у житті. Не одразу, але ми повірили в це, бо дійсно це кращі роки, які навіть через 30 років згадуються так, ніби це було вчора. Причому, не тільки ті, які згадуються як веселий, молодий час. Цей період характеризується й формуванням особистості, становленням майбутнього спеціаліста — новоспечені студенти з головою поринули у вивчення дисциплін, котрі при відкривали тайну на їхню майбутню професію.

Лекції, практичні, сесії, трудові семестри...Збираючись групами, ми згадуємо найвражаючі моменти, найзабавніші історії. (Наприклад: наша група на курсі, як на мене, була найдружнішою. Ми усі добре ставилися одне до одного, але міцна дружба між мною, Анею Шалай, Ірою Гусевою, Любою Рудько, Анатолієм Яковенком і Вітею Чорним залишилася і після навчання. У нас утворилися інститутські сім'ї: Рудько—Литвицький, Шалай—Яковенко, Лабівська-Нийметі. Ми дружимо сім'ями...

І якщо хоч у когось з тих, хто прочитає цю статтю, прокинеться хороші спогади і добрі почуття, якщо мої слова заторкнуть струни хоч чиєїсь душі, значить, усе написано не даремне, і ви також поспішаєте на зустріч випускників.

Зі святом, мої дорогі друзі і колеги!

**Аня ШАЛАЙ-ЯКОВЕНКО,
Люба РУДЬКО-ЛИТВИЦЬКА**
випускниці обліково-економічного факультету 1979 р. (група БУ-43)

Дружба однієї розумної людини дорожча від дружби всіх нерозумних.
Демокріт

Сьогодні Університету

На світлині — Президент Національного Олімпійського Комітету України, Герой України Сергій Бубка відвідав 25 червня 2008 р. наш Університет і залишив автограф у книзі відгуків ТНЕУ

Інформаційна довідка:

Сьогодні ТНЕУ — це багатогалузевий навчальний науковий комплекс, який об'єднує 13 факультетів (фінансів, банківського бізнесу, аграрної економіки і менеджменту, міжнародного бізнесу та менеджменту, економіки і управління, обліку і аудиту, комп'ютерних інформаційних технологій, Українсько-нідерландський факультет економіки та менеджменту, Українсько-німецький економічний факультет, юридичний, факультет довузівської, післядипломної та магістерської підготовки, Нововолинський факультет, Самбірський факультет прикладного програмного забезпечення) і 3 інститути, що готують фахівців за 9 напрямками, 21 спеціальністю, 46 спеціалізаціями, Центр європейських і міжнародних студій, 68 кафедр, навчально-консультаційні центри. Загалом, різними формами навчання в університеті охоплено 28792 студенти.

Професорсько-викладацький колектив ТНЕУ налічує 1134 особи, серед яких — 64 доктори наук, професори, 474 кандидати наук, доценти, 4 заслужених працівників народної освіти України, 4 заслужених діячів науки і техніки України, заслужений юрист України, 5 відмінників освіти України; 38 викладачів є дійсними членами, 15 — членами-кореспондентами галузевих академії наук України, 3 заслужених винахідники України, заслужений працівник освіти України, заслужений майстер спорту України, заслужений тренер України, 2 заслужених працівники культури України, 18 майстрів спорту України. Дві третини кафедр очолюють доктори наук, діє 9 наукових шкіл. Науковці університету своїми вагомими професійними здобутками, досягненнями та відкриттями формують позитивний імідж вищого навчального закладу. Щорічно професорсько-викладацький колектив видає понад 2000 наукових праць, у т. ч. більше 50 монографій і підручників.

ТНЕУ — єдиний український нестоличний вищий навчальний заклад, який має свою філію за кордоном — у Єревані, столиці Вірменії, де навчаються понад 500 студентів українського походження. Вона створена шість років тому, але вже успішно конкурує на кавказькому ринку освітніх послуг з університетами США, Франції, Росії. Територіально віддалені навчальні підрозділи ТНЕУ діють також у Вінниці, Івано-Франківську, Луцьку, Калуші (Івано-Франківська обл.), Кам'янці-Подільському (Хмельницька обл.), Нововолинську (Волинська обл.), Самборі (Львівська обл.), Сваляві (Закарпатська обл.), Чорткові (Тернопільська обл.), Форосі (АР Крим).

Мої життєві університети

Зустріч через 20 років

Далекий 1989 рік: спеціальність — ревізія і контроль, випускник фінансово-економічного факультету. Багатогранне і цікаве було навчання у Тернопільському фінансово-економічному інституті.

Сам процес навчання розпочався 1 вересня 1983 р., коли сільський хлопчина (селище Кошляки Підволочиського району Тернопільської області) вперше переступив поріг вищого навчального закладу, який став для нього доленосним.

Після 1 курсу я пішов служити в Армію: спочатку — Чернівецька навчальна військова частина, пізніше — залізна дивізія, танковий полк Прикарпатського військового округу. Дружні стосунки з побратимами підтримую досі... Багато з них, за мою намовою, стали студентами нашого — Тернопільського фінансово-економічного інституту.

1986 рік — повернувшись з Армії, продовжив навчання. Але уже було замало просто вчитися. Отож сформував науковий гурток, який, з часом, переріс у Раду молодих вчених і яка активно діє досі, завдяки активним послідовникам.

Цікавим було і громадське життя, і дозвілля, не кажучи вже про студентські заго-ни. Сьогодні я надзвичайно вдячний групі РК-21, у якій завжди панувала дружня атмосфера, яка створила міцну, студентську родину.

Після 2 курсу, за рішенням Ради інституту, спеціальність ревізія і контроль була переведена у фінансово-економічний факультет. Новий декан, нові вимоги, нові знайомства, нові друзі... Це все були мої життєві університети... З вдячністю згадую прекрасні лекції наших викладачів з рідної кафедри ревізії і контроль, настанови і заслужені про-чухани від тодішнього декана ФЕФ С.І.Юрія і його заступника — М.П.Чорного.

Цікаве було й комсомольське життя, яке стало міцним фундаментом, котрий надав відіграв важливу роль у формуванні мого характеру, відкрив організаторські здібності... Інколи згадуються цікаві студентські вечори відпочинку у БК «Жовтень», у драмтеатрі ім. Т.Г.Шевченка; зльоти студентських

лідерів — в Одесі, Києві, Ленінграді: це були своєрідні обміни досвідом і розуміння того, що ти представляєш вищий навчальний заклад на Всеукраїнському і, фактично, на Міжнародному рівні.

У моїй заліковій книжці була єдина четвірка — з технології виробництва. Думаю, вся група також запам'ятала оту мою четвірку...

В інституті ми поєднали свої долі із мою дружиною Оксаною — випускницею обліково-економічного факультету. Спочатку ми мешкали у гуртожитку; поміж державними іспитами у нас народився син Ігор, який

нині навчається на третьому курсі факультету фінансів ТНЕУ.

Радує нам душу донечка Ліля і відмінними оцінками у школі, і чудовими піснями на професійній сцені. Наша доня характер

успадкувала від тата, а мистецькі здібності — від мами.

Якщо говорити про професійну кар'єру, то все почалося з того, що Міністерство вищої освіти України направило мене на роботу на рідну кафедру «Ревізія і контроль». Потім були аспірантура і докторантура... І у 40 років я став доктором економічних наук. Тепер вже точно знаю, що кожен може у житті досягти мети. А для цього потрібно працювати, набувати досвіду, аби потім передавати його молодому поколінню. Моє життєве кредо: борітєся — поборете, і досягнете успіху в житті.

Андрій КРИСОВАТИЙ, д.е.н., проректор ТНЕУ з науково-педагогічної роботи, завідувач кафедри податків і фіскальної політики

Нам не стільки потрібна допомога друзів, скільки впевненість, що ми її отримаємо. Демокріт

...Через 20 років

Студентські роки – золоті роки

На світліні — група ФК-21, 1986 р.

Двадцять років пролетіло наче один день, як я закінчив кредитно-економічний факультет за спеціальністю фінанси і кредит. І сьогодні ми знову разом з одногрупниками на святкуванні 20-річчя закінчення вузу, який має найвищий статус національного, завдяки клопіткій праці колективу та його ректору С.І. Юрію.

Сьогодні, в першу чергу мені хочеться повернутися думками на 25 років назад — в 1984 рік, коли нас більше 100 юнаків, після армії, зарахували на підготовче відділення Тернопільського фінансового економічного інституту.

Ніби вчора я познайомився на співбесіді з Романом Флисом, Богданом Сенівим, Зіновієм Венгриновичем, які стали моїми одногрупниками і друзями, і з якими ми провели чудові студентські роки. На підготовчому відділенні було чотири групи. Наставником нашої групи була вимоглива і разом з тим справедлива Стаднійчук Оксана Володимирівна, а математику викладала Процик Антоніна Іванівна, які й досі працюють в університеті, віддаючи себе повністю студентам, вкладаючи в них свою душу і любов, за що ми їм вдячні і бажаємо міцного здоров'я. Це моя перша група, мій колектив з яким ми навчались і жили як одна сім'я, і досі підтримуємо теплі і дружні стосунки.

Згідно до обраної спеціальності, я потрапив на навчання в групу ФК-11 (фінансування та кредитування капітальних вкладень) кредитно-економічного факультету. Наша група була дружна. З 25 студентів в групі було 16 хлопців і 9 дівчат. Так багато хлопців в групі було вперше з року заснування навчального закладу. Наставником групи була чуйна і доброзичлива Чернецька Любов Іванівна, і всі ми низько їй вклоняємося. Ми завжди підтримували один одного, добре вчилися, займалися спортом, брали активну участь в художній самодіяльності, а на відпочинок їздили в Карпати.

На літніх канікулах ми працювали в

На світліні — моя група, підготовче відділення, 1984 р.

студентських будівельних загонах. Я, особисто тричі був у студентських загонах: на першому курсі бійцем в Казахстані (м. Рудне) і два рази в Тюменській області в якості комісара і командира загону — за що мене та Василя Уніята було нагороджено поїздкою до Чехословацької республіки.

Щоденна праця, спілкування у вільний час допомагало нам краще пізнати один одного. Хочу сказати, що студентська дружба народження в Тюмені триває й досі — вона надійна і міцна.

Після закінчення ТФЕІ, отримавши диплом спеціаліста, я був направлений в Тернопільську обласну контору Стройбанк СРСР. Моя трудова діяльність в цій системі тривала 10 років. Працював на різних посадах — від економіста до керуючого Тернопільським Промисловим відділенням Промінвестбанку України. На початках своєї трудової діяльності з великою користю для себе згадував лекції Тиркала Романа Івановича, його настанови та застереження. В 2004-2005рр. я працював заступником голови Тернопільської обласної адміністрації з економічних питань. Скажу відверто, що робота в ТОДА мені подобалась, але політичні чвари, в яких вже п'ятий рік перебуває наша держава на всіх рівнях все більше і більше, відбивали бажання працювати в цій структурі. Тому я знову повернувся в рідні стіни університету, який в свій час збагатив мене не тільки знаннями, але роки навчання були для мене періодом духовного і громадського становлення.

На сьогодні я є докторантом кафедри менеджменту організацій та інвестицій. Нинішня наукова робота забирає в мене багато часу, вимагає особливих зусиль, але я з великим нетерпінням чекаю зустрічі зі своїми друзями-одногрупниками, щоб разом згадати ті безтурботні золоті студентські роки, коли жилося легко і весело.

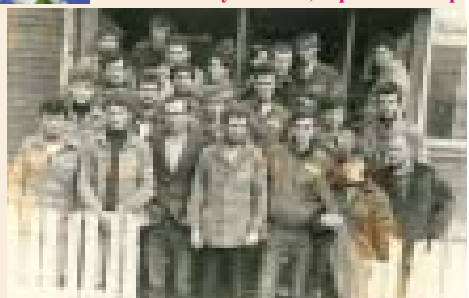
Хочу щиро подякувати викладацько-професорському складу, що нас навчав та з якими тепер працюю, за ту титанічну працю, яка була вкладена в нас студентів, адже знання, отримані в нашому вузі, ведуть і тепер нас життям.

У цей святковий день зустрічі, від душі бажаю всім своїм однокурсникам — молодості, юнацького запалу і нестаріючої душі. Рідній Alma-mater бажаю процвітання та хороших студентів!

Петро МИКИТЮК,
випускник 1989 року,
докторант кафедри менеджменту
організацій та інвестицій

На світліні —
ми у Тюмені, серпень 1987 р.

Ми разом творимо історію і наше майбутнє

Дивно і справедливо влаштована людська пам'ять. Як правило, із плином років, заганяється в далекі куточки, або забувається взагалі, все недобре і неприємне. Залишаються в спогадах лише щасливі, радісні і приємні моменти життя, ситуації, події.

Важко сказати - 20 років це багато чи мало. Мойсей вів свій народ пустелею 40 років. Отже пів-терміну вже пройшло. Дюма назвав свій роман «20 років по тому». Але то був не такий динамічний час. Практично змінилась епоха. У нас ще були дипломи із гербом та іншими атрибутами зниклої супердержави. Нас ще вчили таким предметам як «Марксизм - лєнінізм», політекономія «соціалізму» та «капіталізму». Вже не скажеш однозначно: було те потрібно, чи ні. Але нас УЧИЛИ. Учили з великої літери. Вимагали і навіть заставляли. Давали систему знань і методіку самоосвіти. То були часи, коли не гроші вирішували стосунки, елементарна людська порядність і взаєморозуміння. Хоча було і таке поняття, як «волохата рука». Але це було більше винятком, ніж правилом.

Хто із нашого курсу не пам'ятає, як «тиранив» усіх Іван Дем'янович «Аналізом галузей», або Дженні Парамонівна не вганяла у «ступор» Статистику, а Мигович так захоплено пояснював основи ПМСУ, що аж витирив дошку рукавом піджака. А лихоманкові підготовки до заліків чи екзаменів. А світла радість закінчення сесії. А поїздка цілим потоком в Житомирську область на збирання урожаю, яку ми називали «агророзважальною програмою». А дискотеки в студентському клубі, а ще частіше просто на поверсі гуртожитку. А про гуртожиток і «гуртожитське життя», при бажанні, романи можна писати. І ще багато і багато чого чудового і приємного. Саме у стінах рідного ТФЕІ, завдяки старанням чудового колективу викладачів, ми отримали основи свого світогляду. Низький уклін і шана Вам. Хтось уже пішов з життя, хтось на пенсії, хтось ще працює в цих стінах. Але назавжди Ви в пам'яті вдячних своїх студентів.

Час іде. Все міняється. Можливо через десять років і мої теперішні роздуми стануть історією, що змінилась. І тих, хто закінчив нашу Alma-mater, вважатимуть самими кваліфікованими і потрібними спеціалістами не лише на Україні, а й за її межами. Надіюсь, що так і буде. Всі ми разом творимо історію і наше майбутнє.

Ігор СИМЧИШИН,
випускник 1989 р., група Ф-41.
Начальник Тернопільського
територіального управління
АКІБ УкрСиббанк

Істинний друг повинен на веселощі з'являтися за запрошенням,
на біду ж друга приходиться без запрошення. Демокріт

Зустріч через 25 літ!

Ніколи не забудемо студентські роки

На світліні — зустрічасьмо кожні 5 літ!

Двадцять п'ять років тому, у 1984 році, ми закінчили фінансово-економічний факультет Тернопільського фінансово-економічного інституту.

Роки пройшли, але завжди будемо пам'ятати свою групу Ф-43 і цілий потік – 150 чоловік, який був і залишився **найдружнішим і найріднішим**, з дня отримання дипломів, які вручав декан факультету Карбовський Юрій Максимович (вічна і світла йому пам'ять). Це була путівка у велике, доросле життя. Адже диплом – це шлях до успішної кар'єри. І це щороку доводять тисячі випускників Тернопільського національного економічного університету, які після закінчення навчання працюють в різних галузях економіки — в банківських, аудиторських, фінансових установах, бізнесових структурах.

Сьогодні зовсім не віриться, що вже минуло стільки років. Наші душі такі ж, як і в студентські роки – енергійні, відкриті і ширі, повні сил і бажань. У нас сивина і зморшки, але при зустрічах ми забуваємо про вік — ми знову молоді, веселі і закохані. Наша юність була прекрасною і чистою, повною мрій і сподівань. У всіх, без винятку, було бажання досягти неабияких професійних вершин, але життя є життя, не все омріяне збулось. За двадцять п'ять років кожен з нас отримав свою часточку і горя, і щастя.

У пам'яті залишилися цікаві лекції Андрущенка В.Л., Флісаса А.А., Осіва І.М., Матейка Р.М., Березюка Р.М., Савельєвої Д.М., практичні заняття – Безгубенко Л.М., Сапачова М.І., Мельника В.Г., Парижак Н.В. Ці викладачі усі свої сили і знання спрямували на те, аби ми були високопрофесійними фахівцями своєї справи, майбутньою економічною елітою української держави.

Пам'ятаємо і вдячні своїм наставникам-кураторам — Слабій Г.І., Бородію О.О., Сухому Я.М., Процику І.Г., які навчили нас

бути справжніми людьми: добрими, чуйними і людяними.

Однак, деяких з них сьогодні, на жаль, уже немає з нами, отож ми схилиємо голови і вшануємо їх світлу пам'ять.

Доброю традицією в Університеті є проведення ювілейних зустрічей з випускниками. Ми дуже вдячні Центру працевлаштування та зв'язків з випускниками, який збирає нас кожні п'ять років. Зокрема хочеться відзначити директора Центру працевлаштування та зв'язків з випускниками д.е.к., професора Брича В.Я. та провідного економіста Соняк Я.М.

Роки, проведені в інституті, кожному з нас запам'яталися назавжди. Адже студентське безтурботне життя – це сторінка, яку неможливо забути.

Тому, ми випускники фінансово-

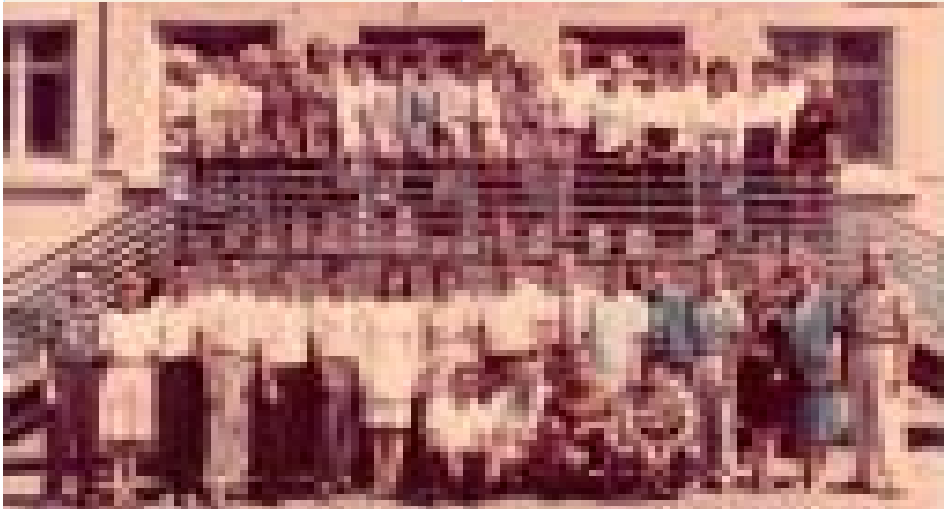

економічного факультету 1984 року, з нетерпінням чекаємо зустрічі 13 червня 2009

року, де о 14-00 годині зберемося разом у стінах рідного вузу і згадаємо щасливі студентські роки, наших дорогих викладачів, поділимося своїми радіщами і невдачами та порадіємо один за одного. До зустрічі з юністю!

Галина ДЕХТЯР (ФОТУЛ),
староста групи Ф-43, 1984 року випуску, головний спеціаліст управління фінансів та бюджету Тернопільської міської ради

Краще в одного розумного і добродушного бути в любові і в пошанівку, ніж у тисячі нерозумних. Григорій Сковорода

Сьогодні Університету

На світліні — у залі засідань працює Вчена рада ТНЕУ

Інформаційна довідка:

Вступивши в європейський освітнянський простір, ми з гордістю ділимося із світовою спільнотою здобутками професорів та випускників ТНЕУ. Наукові дослідження, численні праці та розвідки вчених-економістів слугують могутнім чинником у підготовці молодшої генерації національної науки, конкурентоспроможної в умовах глобалізованого світу.

Свідченням значного потенціалу в підготовці кадрів та міжнародного визнання високого науково-педагогічного рівня діяльності Тернопільського національного економічного університету є його тісна співпраця з провідними навчальними закладами Канади, США, Великобританії, Швеції, Фінляндії, Німеччини, Польщі, Болгарії, Франції, Нідерландів, Данії, Греції, Китаю, Словаччини, Італії, Іспанії, Ірландії, Російської Федерації, Швейцарії, Австрії, Білорусі та інших країн. Професори і викладачі університету разом з іноземними партнерами першими в Україні розпочали наукові дослідження з проблем економічної інтеграції нашої держави в ЄС. З жовтня 2007 року у ТНЕУ функціонує Інформаційний центр ЄС.

Запозичуючи кращий досвід економічної освіти, ТНЕУ водночас упевнено виходить на європейський ринок освітніх послуг. Виграно низку міжнародних грантів, які дали можливість залучити додаткові кошти на розвиток університету, покращити рівень підготовки фахівців. Науковці вищого навчального закладу постійно виконують приблизно 15 міжнародних навчально-дослідних програм, проходять стажування у зарубіжних країнах, зокрема, у Дрезденському Технічному Університеті за підтримки Німецької Служби академічних обмінів (ДААД), а також у межах проекту Канадської міжнародної агенції розвитку (Канада); Програми академічного обміну викладачів (США); проекту TEMPUS TACIS (Греція, Італія, Іспанія, Німеччина).

У 2007 році ТНЕУ вступив до Європейської Асоціації Університетів. 19 вересня 2008 року вищий навчальний заклад приєднався до Великої Хартії Університетів. Він одним із перших в Україні взяв участь в експерименті з впровадження у навчальний процес основних принципів Болонської декларації. В Університеті добре адаптована кредитно-модульна система організації навчального процесу, на WEB сторінці сформовані інформаційні пакети факультетів та спеціальностей, впорядковані і введені індивідуальні та робочі навчальні плани.

У березні 2009 року у вищому навчальному закладі перебували експерти з Європейської Асоціації Університетів – досвідчені керівники і адміністратори, які мають широкий міжнародний досвід в оцінці діяльності університетів (див. фото на 1 стор.). Серед них – ректори вищих навчальних закладів Швеції, Фінляндії, Великобританії, Швейцарії. Членство ТНЕУ у міжнародних організаціях – це ознака того, що Європа позитивно сприймає досягнення нашого університету і визнає його як гідного партнера.

І знову весна, і знову зустріч... Хоч минуло вже 15 літ!

Знову тепло і радо зустрічає нас інститут, який за ці роки вже «подорослішав» і набув статусу Національного економічного університету.

Здається, що ще недавно, закінчивши загальноосвітню школу, я поїхала поступати до

Тернопільського фінансово-економічного інституту. Але склалося так, що спочатку я стала слухачем підготовчого відділення. А вже через рік - студенткою першого курсу факультету обліку і аудиту.

Студентські роки... Зяююприємністю згадуєш про них... Як жили однією сім'єю, одним колективом. Як разом вчилися, готували та відпочивали! Не можна забути напружених днів і переживань під час сесії,

вболівання один за одного. Кожна студентська мить апамяталась на довгі роки. Зприємністю хочеться згадати і про веселі розваги, відпочинок на природі, студентські весілля, та поїздки до одногрупників в гості. Цікаво було вивчати побут і традиції інших областей, адже вони такі різні та дивовижні...

Самостійне студентське життя навчило нас дружельності, працездатності, людяності та відповідальності.

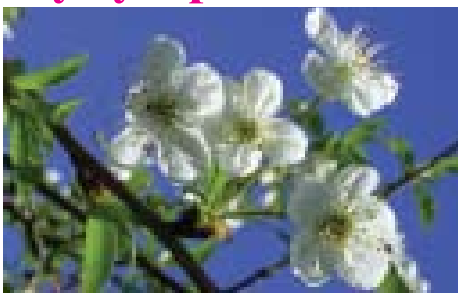
Під час навчання, звісно, були і радості, і прикрощі. Але завжди пораду і підтримку ми могли знайти в наших педагогів. То ж не можна не згадати з великою пошаною і любов'ю наших викладачів, які вимогливо ставилися до нас, і передавали нам професійні знання та життєвий досвід. Низкий вам уклін!

Швидко пролетіло, як одна мить, веселе студентське життя. І ось вже остання пара, державні іспити та випускний...

Порозбігались ми по світу... І навіть не здається, що час так швидко спливає. Що минуло, не мало, й не багато, 15 років. У кожного вже своє самостійне життя, сім'я, діти. Але в душі, як і в студентські роки, ми залишаємося енергійними, молодими, щирими.

... Та скільки б не минало літ і де б не були ми, рвемось, мов птахи у політ, щоб повернутися туди, де юність свою провели...

Оксана СКУЛИЧ (ЯКОВІВ),
випускниця 1994 (гр.ОП-43)

Сьогодніня Університету Інформаційна довідка:

Велику увагу в Університеті приділяють фізичній культурі та спорту. Гордість університету – Роман Гонтьок, срібний призер ХХVІІІ Олімпійських ігор та бронзовий призер ХХІХ Олімпійських ігор із дзюдо.

Основна база університету знаходиться у 10 навчально-лабораторних, 3 спортивних, 3 господарсько-допоміжних спорудах та 7 гуртожитках. Важливими структурними підрозділами ТНЕУ є Будинок культури, Музей історії університету, Науково-дослідний центр історії грошей, Центр фізичної культури, видавництво «Економічна думка», бібліотека електронних ресурсів.

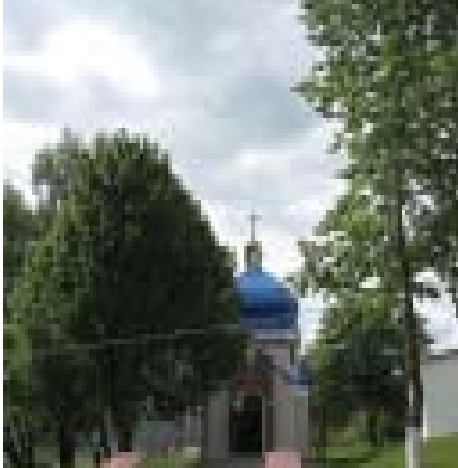
Студенти ТНЕУ мають доступ до електронних бібліотек Великої Британії, Орхуської школи бізнесу (Данія). До послуг викладачів і студентів власна поліклініка, санаторій-профілакторій на 50 осіб, терапевтичний, стоматологічний, фізіотерапевтичний кабінети, а також кабінети масажу, лікувальної фізкультури, емоційного розвантаження, процедурний, рефлексотерапії, теплолікування, водолікувальний відділ, аерофіторій, їдальні, кафе, буфети тощо.

Видається газета «Університетська думка», активно працює Департамент гуманітарної освіти та творчої самореалізації молоді.

Тернопільський національний економічний університет посідає провідне місце в житті України і впевнено утримує свої позиції.

Випускники ТНЕУ — це яскравий приклад високого духу вільнодумства і національної свідомості, творці нових наукових ідей, шкіл і напрямів, активні учасники суспільно-політичних рухів, демократичних процесів, що відбуваються в Україні.

**На світліні Марії Балицької —
Духовний Храм у Храмі Науки: капличка Різдва
Пресвятої Богородиці**

Із наддністрянського села Торське Заліщицького району Тернопільської області, закінчивши 11 класів, я приїхала до Тернополя, щоб, як і десятки моїх однокурсників з Вінничини, Львівщини, Хмельниччини, Закарпаття, Івано-Франківщини, сповнені оптимізму і впевненості у правильному виборі професії, — пов'язати свою долю із Тернопільським інститутом народного господарства. Ми «гризли граніт науки», вміло переплітаючи сидіння над книжками із дозвіллям — скрізь встигали і на все вистачало часу. Незабутніми залишилися у пам'яті й

студентські загопи — ми охоче допомагали колгоспам у збиранні врожаїв.

А хто із студентів не любить співати?!

Тому радо бігли на репетиції художньої самодіяльності, щоб гідно виступати за честь групи, курсу чи інституту. Такі ж справи були й у спорті, адже я грала у баскетбол, і численні тренування також забирали багато часу. Але молодість може усе...

Ми вчилися, бо соромно було щось не знати. Наші викладачі — М.С.Палюх, І.І.Костецький, В.А.Дерій, П.Я.Хомин, світлої пам'яті Ю.Я.Литвин та ін. уміли дуже цікаво подавати навчальний матеріал, вибираючи найважливіше. Це дуже імпує студентам, бо одразу вхоплюєш суть і розумієш предмет.

Мешкали ми у гуртожитку №4 однією дружною сім'єю...

Непомітно збігли роки, і ось у 1994 році я закінчила факультет аграрного бізнесу ТІНГУ. Та найбільше мені приємне те, що я працюю у рідній Alma-mater...

З нетерпінням чекаю зустрічі з ровесниками, адже ми зустрічаємося через кожні п'ять років. Отже, до зустрічі, друзі!

Надія ЧЕРНЮХ (Непийвода),
економіст I категорії бухгалтерії ТНЕУ

